la Falç

"bon cop de falç
bon cop de falç
defensors
de la terra...."

els segadors

Publicació de l'Esquerra Catalana dels Treballadors.(E.C.T.).10 carrer Foy.66000 .PERPINYA

Nº 20 - Octubre del 1975 — Preu : 3 F

LA DICTADURA ESPANYOLA I EL CRIM D'ESTAT.

Homenatge a «TXIKI».

Catalunya-Nord = Corsega.

EDITORIAL

Avui, en lloc d'editorial, publicarem la darrera carta d'en "TXIKI", militant de l'E.T.A., assassinat a Barcelona el 27 de Setembre pels botxins franquistes. Es mort afusellat com són morts també tres lluitadors del F.R.A.P. i un altre de l'E.T.A.

El Segador

El 1970, la lluita del poble basc i de tots els pobles d'Espanya va salvar de la mort en mans del franquisme els militants de l'E.T.A. jutjats a Burgos.

Des d'aleshores han passat uns quants anys, anys de repressió i de sofriments ocasionats al poble basc, que veu els seus fills caure assassinats sota les bales del franquisme. Però la lluita continua i continuarà fins que hàgim assolit el nostre objectiu, és a dir un EUZKADI lliure i socialista com a únic mitjà d'acabar l'explotació de l'home per l'home.

La lluita serà dura, però el poble tindrà l'última paraula. Avui, novament, el franquisme torna al primer pla mundial gràcies a les penes de mort, dictades a diversos militants de l'E.T.A. i a d'altres militants revolucionaris. Una vegada més, la lluita del poble basc i de tots els pobles del món es retrova al primer pla, com ho va ser el 1970.

Mitjançant aquest missatge vull donar testimoni una altra vegada de l'opressió infligida al poble basc i als altres pobles d'Espanya per l'actual règim d'en Franco. Es inconcebible que un grapat d'homes sense escrúpols tinguin a les mans la vida de tot un poble, assassinin uns militants revolucionaris per mitjà de les seves forces de repressió i dels seus tribunals simplement perquè lluiten per la llibertat.

SERA EL POBLE I TOTS ELS POBLES DEL MÓN QUE TINDRAN LA DARRERA PARAULA.
QUE AIXÍ SIA !

M'agradaria escriure un missatge més llarg i més detallat, però m'és ben impossible. No tinc prou paper. Ni cap altre mitjà.

Visca la solidaritat dels pobles oprimits !
Visca EUZKADI lliure !

LA QÜESTIÓ CATALANA I LA CLASSE OBRERA

S'ens ha reprotjat un munt de cops que la classe obrera i la pagesia nord-catalanes no insereixen en llurs reivindicacions, la catalana.

Per començar, contestarem a aquests companys que l'alienació existeix i que la classe obrera és també influenciada per la ideologia burgesa.

D'altra banda també direm a aquests companys que sovint la classe obrera només manté reivindicacions estrictament econòmiques.No és a cada vaga que la classe obrera planteja els problemes del poder d'una manera explicita. En canvi veurem sovint la pagesia i la classe obrera discutir en català de llurs problemes i utilitzar el català com a auto-defensa enfront del patró que els parla francès.

Negar aquesta realitat és tenir una actitud purament obrerista i encara (i això quan els convé) per part de certes organitzacions revolucionàries. Lluitar ùnicament per les reivindicacions immediates (econòmiques) de la classe obrera, no és la sola tasca del partit. Sinó, llavors voldriem saber quina és per ells la diferència entre partit i sindicat ?

Cap militant revolucionàri ignora que la ideòlogia burgesa és present en la classe obrera i que la classe obrera té sovint actituds reaccionàries enfront de molts problemes (les dones n'en saben quelcom). La tasca del partit és també de desbloquejar aquesta situació (tenint així el seu paper d'abant-guarda) i de permetre a la classe obrera de prendre conciència de molts altres problemes que planteja una transformació revolucionària de la societat.

Hem pogut constatar aquests darrers anys que els treballadors plantejaven sovint però individualment la qüestió catalana sense tenir-ne per això la necessitat de reivindicar-la col.lectivament i politicament. Tot i que hi ha una certa evolució, per exemple l'octaveta en català i francès de la CFDT de l'estació de Perpinyà, això és tan sols un primer pas.

Ignorar que hi ha una presa de conciència catalana per part de la classe obrera i de la pagesia és demostrar que s'els escolta ben poc.

El nostre deure d'organització revolucionària i socialista catalana és d'ajudar aquest procés i d'aportar a la classe obrera elements per aquesta presa de conciència col.lectiva de la reivindicació nacional catalana.

En un avenir molt pròxim (els indicis son ja eloqüents) el conjunt de la classe obrera i de la pagesia catalanes sentiràn la necessitat de destruir l'Estat Francès en el procés de la revolució socialista i de retrobar llur personalitat catalana com a eina en el combat revolucionàri d'alliberament nacional i pel socialisme.

Llavors aquests que actualment ens retreuen aquests arguments simplistes i de mala fè afí de refusar de veure problemes reals i això a causa de la influència de la ideologia burgesa que encara surt en les actituds de molts revolucionàris, hauràn de reconèixer quin és el veritable camí de la revolució socialista a Catalunya-Nord. Aquests mateixos que no fa tants anys ens tractaven de nacionalistes petit-burgesos passeistes pel sol fet de plantejar la qüestió nacional i que ens deian que calia liquidar-la ; avui ja no ens ho gosen dir i fins i tot ens han fet auto-critiques de llur sectarisme.

A Catalunya-Nord, com en totes les nacions oprimides, la Revolució Socialista passarà per l'alliberament nacional.

HOMENATGE

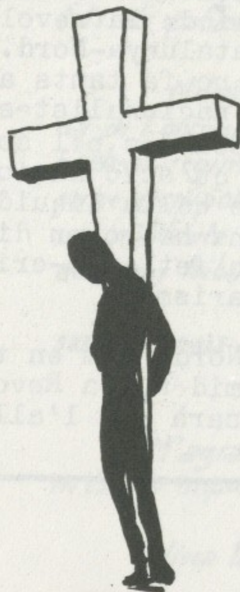
... a Txiki, assassinat pels barbares feixistes, de part de dos companys seu, amb la tristesa de l'amistat i l'esperança....

Mes lluny, amb la gola seca del crit puny
ent d'afirmacio global, bon viatge, Compa-
nys, el darrer homenatge a les vides que
ho han donat tot, per un xic mes de lli-
bertat, per un poc menys de sofrances, per
la dimensio clara, tendra, d'una sensibi-
litat creixent, que arrosega tot un poble
a la flama de la llum.
Bon viatge a Itaca;
paraules d'un futur que treballa enguany,
amb la sang amb la por convertida en for-
ça, amb un crit de lluita tant vital, que
fins els vells corbs caducs s'avergonyei-
xen de llur cara. Els botxins , frisosos
de sang innocent, cauran devant llur im-
potencia.

La musica d'un poble, es l'avanç
de mil petjades segures cercant llur dig-
nitat: reclamant l'imatge de les vostres,
la teva,
TXIKI, morts encara vius, presents per
sempre en els braços, els cors, la sang
de tot un poble que avança cap al sol, la
claror esclafant de la comunicacio d'unes
gents unides per el mateix objectiu.
Amb vosaltres, jo amb tu, JOAN
PAREDES, per fer possible el teu darrer
escrit, el darrer missatge, que ha estat
el començament per a molts.
Un començament que ja ningu atura, ni
les armes, ni la demagogia dels farsants,
ni l'estomac podrit dels qui menjen carn
humana.
es el poble qui avança, no valen parets,
no compten les muntanyes.

Eres, ets menut fisicament,
d'aci vé el teu nom de TXIKI,
pero el teu cor i amor per EUSKADI
es tan gran i gros,
que superes a qualsevol.
Has mort cantant a la teva patria
al teu pais, EUSKADI,
en Miquel, el teu germa
t'ha donat el darrer
alé de vida, amb una "V"
feta amb els dits.
Ets un exemple de lluita
per a tots nosaltres
has viscut i mort
per la llibertat d'EUSKADI,
el teu poble,
i la de tots els pobles oprimits.
Salut, TXIKI,
el poble et vengarà.

A TXIKI i a tots
els assassinats pel regim feixista
espanyol.
A TOTS els llui-
tadors repressaliats
A TOTES les na-
cions oprimides per l'estat espanyol,
que lluiten per llur alliberament na-
cional i pel socialisme.
VISCA LA SOLIDARITAT INTERNACIONAL DELS
POBLES OPRIMITS.

resistència davant del crim d'estat a Catalunya

Es evident: qui té la força té també la veu. I si hem de creure les emissores de ràdio espanyoles, tots els espanyols són darrera el "Caudillo", tots detesten el "terrorisme", tots van aprovar l'assassinat legal de cinc revolucionaris antifeixistes de la matinada del vint i set de setembre. La veu de l'Estat, la veu de la força, a Espanya, és feixista. Als altres, als antifeixistes, als demòcrates, als revolucionaris -- a l'Estat espanyol ser demòcrata, ni que sigui liberal, ja és ser revolucionari --, només els queda la por.

Torno de CATALUNYA SUD. A SANT FRUITOS DE BAGES, poble de les rodalies de MANRESA, dos homes eren al cafè, comentant el darrer assassinat d'un "gris" que encara ningú no ha reivindicat (hom parla de provocació d'un comando armat per la policia mateixa). Un dels dos homes diu: "Carai, home, encara en queden". No havia vist, el bon home, que un guàrdia civil l'espiava i l'escoltava. El xerraire de Sant Fruitos és ara a la presó per insult a les forces de l'ordre. Per la mateixa acusació, reportada pel "compte rendu" del Capità General de Burgos, va ser executat Angel OTAEGUI. La por és la veu de la resistència.

I tanmateix la resistència es manifesta. A la seva manera, és clar. Els obrers de CATALUNYA-SUD, la majoria d'ells originaris d'altres països de l'Estat espanyol -- com Paredes Manot, el TXIKI, que no era basc d'origin --, han fet vagues de solidaritat molt nombroses. Els diaris, ni d'ací ni d'allà no en diuen ni paraula. La policia va haver de disparar trets enlaire a la missa que volien dir pel "Txiki" a una parroquia de BARCELONA. El capellà mossèn PONS, és l'oncle, si no m'erro, d'Agusti PONS LLOBET, el company encara presoner de Salvador PUIG ANTICH. El capellà, Mossen PONS, i l'advocat del "Txiki" van haver de ser atesos en una clinica... Tres cents patriotes van ser maltractats a l'hora de l'enterrament de Paredes Manot: tots ells, anant-hi, arriscaven molt. Recordaven en certa manera el famós enterrament de NERUDA a XILE.

A l'Hospital clinic de Barcelona, el més gran de la capital, els metges i les infermeres van dur llacets negres, aquell fatidic dissabte dels afusellaments. També arriscaven molt. Els diaris d'ací i d'allà, naturalment, tampoc no ho van dir.

A Sabadell, aquell fatidic primer dissabte de tardor, Raimon va donar per força un recital (vull suposar que el cor no hi era o que hi era bé prou, segons) cap el vespre. Desprès de cada cançó, i contra el costum, ningú no aplaudia. El cantant, però, saludava el públic, agraït d'aquell silenci tan eloqüent que subratllava el seu crit. Aixi tota l'estona. Fins que, al final, imaginant un "rappel", Raimon sorti novament a l'escena i va saludar amb un gest ample el públic mut. Una gran ovació va agrair-li finalment aquella estranya cerimònia. I per si algú no hagués comprès, el públic es va quedar deu minuts a la sala en silenci i va sortir el carrer igualment silenciós. El silenci, quan és massa espès, també és la veu de la resistència.

A Catalunya-Sud no hi ha hagut vaga general, com a EUZKADI. Les circumstàncies són molt diferents i la gent també. Però es respira pertot resistència muda, reacció silenciosa davant del crim d'estat d'aquell dissabte, fatídic primer dissabte de tardor. Que ningú no s'enganyi.

Car on eren, fa dos anys, els demòcrates i els revolucionaris portuguesos que avui crident tant? El poble de Catalunya, amb tots els pobles que volen ser lliures, resisteix.

— FELIP JUNOY —

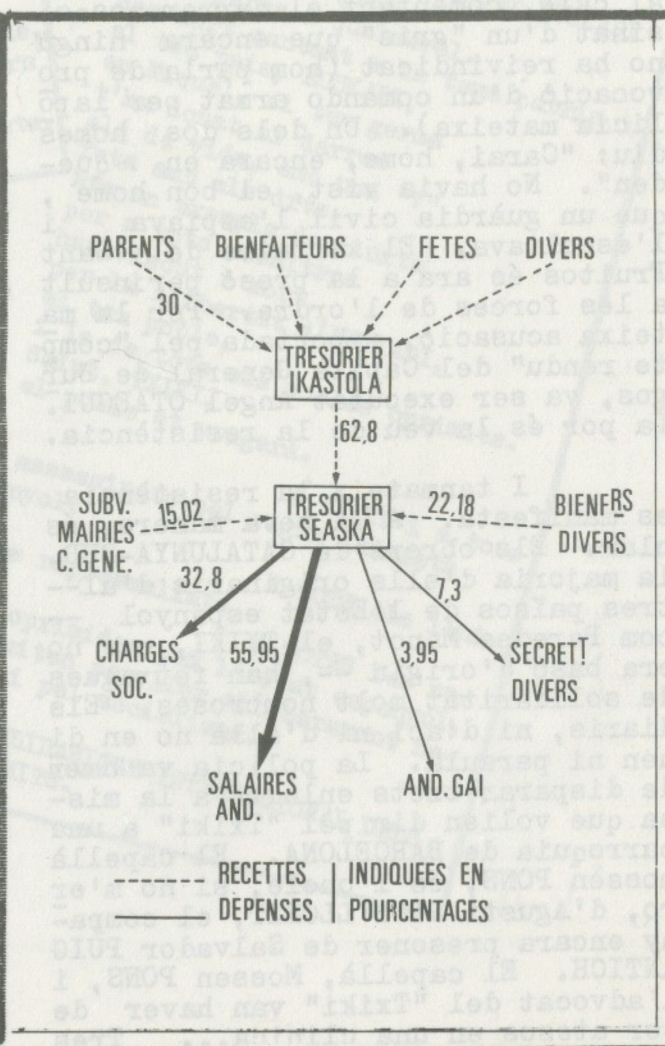
CATALUNYA NORD = CORSEGA

L'insuportable i arrogant gall francès acaba de deixar unes plomes a CORSEGA.
El poble cors s'ha aixecat i nos demostra lo que sabiem: "l'imperialisme francès és un gall de paper": un poble unit el pot vencer. ALERIA, BASTIA, AJACCIO, CORTE ho proven; el darrer esdevinement, el de Corte és tot un simbol: un sot-prefekt es obligat per la voluntat popular de tornar el drapeu cors allà on un dels seus l'havia tret !.

Nosaltres, Catalans, no sem ni més ni menys intelligents, coratjosos que els Corsos. I sem dins la mateixa situacio que ellos. Els van anexionar el 1769, nosaltres l'hem estat 4 o 5 generacions abans.
Van patir l'intent de destruccio cultural. Nosaltres també. I uns i altres el patim encara. Estant patint la colonitzacio economica: nosaltres també.
SON TURISTIFICATS: tenen el Club Mediterranée (entre altres). Tenim l'amenatgement, simbolitzat pel Lydia.
SON MILITATITZATS: Tenen la Legio ; tenim els comandos de Mont Lluis.
SON FLICARITZATS : un jove cors i un jove català sus de quatre integra les funcions repressives de l'estat.
SON DEPORTATS: hi han més corsos en el continent que a Corsega. A Catalunya Nord l'exili fa marxar cada any centenars de joves.
SON AFARDATS: son un poc el fumaras on l'imperi tira les deixalles del sistema penitencial (Casabainda per exemple). Nosaltres es devenim el diposit on l'imperi arracona els "laissés pour compte" del sistema sanitari.
SON ESPOLIATS: el llur maresme ha sigut lliurat per l'Estat als capitalistes latifundistes foragitats d'Algeria... el nostre amb el Vallespir, part del Conflent i aviat l'Alta Cerdanya, ha estat regalat als promoteurs japanesos, belgues i alemanys...
SON FUNCIONARITZATS: Tenen en orri funcionaris de tota mena que venen com aqui agafar llocs de treball a la gent del pais... (venen al sol... i nosaltres nos cal anar a les boires del Nord.)
SON HEXAGONALITZATS: Llengua i cultura corses i catalanes son excloses de l'escola (o quasi) de la radio, telé... al benefici de la llengua hexagonal.
SON FOLKLORITZATS: ... a l'imatge popularitzada per l'opressor del cors fanian, correspon l'imatge del Català bon minyo, vanaglorios...

SON ENGANYATS: Tenen els clans politics. Tenim el quatuor Gregory, Alduy, Pams, Farran que es diuen "socialistes" pero que xuclen la sang d'aquell pais al servei dels interessos de l'imperialisme i de la burgesia compradora.
SON CULPABILITZATS: també tenen allà els pseudo-revolucionaris hexagonals que acusen els patriotes de ser petits burgesos. Veure l'editorial del Salini dins l'Humanité per exemple...

Si, germans corsos, sem dins la mateixa situacio objectiva... pero vosaltres ja heu engegat la lluita i seu sus del cami de l'alliberament.
Amb vosaltres,
- per la llibertat nacional a través de l'autonomia.
- per la llibertat social a través d'un socialisme autentic.

EUSKADI Les IKASTOLAS

Comme les autres peuples de l'hexagone ... le peuple basque d'Euskadi Nord est victime de l'oppression culturelle française.

La langue basque, comme la langue catalane, est une langue dominée : la La langue française n'est pas venue naturellement dans la vie des basques. C'est à travers les contraintes de tous les jours à l'école, dans le service militaire, dans le marasme économique et l'aliénation psychologique qu'elle s'est imposée.

Pour lutter contre ce processus de déculturation engendré par la domination culturelle française au Pays Basque Nord, s'est créé SEASKA, association Loi de 1901 constituée de parents et d'éducateurs dont le "but est de promouvoir l'éducation et la culture basques chez les enfants".

Pour ce faire, SEASKA a organisé des centres sociaux-éducatifs, les IKASTOLAS, qui prennent en charge les petits enfants , en âge pré-scolaire (2-6 ans).

Les IKASTOLAS, au Pays Basque Nord, sont donc nés de la volonté de quelques parents et d'éducateurs, ayant pris conscience de la disparition progressive du basque et soucieux de donner à leurs enfants une éducation conforme à leur langue et culture basques.

Depuis la création du premier IKASTOLA , dans les locaux d'Enbata puis à Arcanges , en 1969, se sont ouverts 15 IKASTOLAS dans tout le Pays Basque Nord (St Jean de Luz, Bayonne, Ascain, Ustaritz, Espelette, Hasparren, Mauléon, Biarritz,...) et ont été formés 22 éducateurs ou "anderenos".

Installés dans des locaux de la municipalité parfois, mais le plus souvent dans des locaux privés prétés bénévolement ou contre une participation mensuelle minime les IKASTOLAS, sont avant tout, l' oeuvre des parents qui ont du commencer par aménager matériellement les locaux pour les rendre propres à accueillir les enfants (peintures, électricité, chauffage...).

Selon l'importance de l'IKASTOLA s'organisent des commissions pour la gestion (assurées par les parents). A Bayonne Saint Amand, par exemple, 5 commissions se partagent le travail:

-commission questions materielles (équipement, entretien, cantine).
-commission pédagogique chargée d'un travail de recherche et d'information des parents.
-commission des finances qui s'occupe du budget. L'IKASTOLA etant une initiative privée et recevant peu de subventions, les charges retombent évidemment sur les parents. A Bayonne St Amand, très précisemment, l'éducation d'un enfant revient à 120 frs pour 1 mois. l'IKASTOLA accueillant une quarantaine d'enfants, et la cotisation minimale est fixée à 20 frs par famille et par mois. Les autres sources de financement ?, les contributions apportées par les amis , et les fêtes. Le tout est centralisé à la trésorerie de SEASKA qui répartit ensuite, les fonds (salaires des anderenos, charges sociales ... cf graphique.)
-commission des fêtes organise des soirées où se retrouvent les amis de l'IKASTOLA . (conférences, chants, pelote, danses...)
-commission des relations publiques qui assure les contacts susceptibles d'aider l'IKASTOLA.

Jeux, contes, chansons, théâtre, poésies, activités d'éveil en langue basque , tout est fait pour aider l'enfant à "développer sa personnalité de Basque en s'imprégnant de la langue et de la culture basques et à développer son intelligence et à s'exprimer pleinement par ses divers sens."

Cette éducation "cohérente" , un enfant basque ne peut la recevoir dans sa langue maternelle que par la volonté obstinée de ses parents qui doivent se sentir responsables materiellement et moralement de l'IKASTOLA et de leur enfant.

Il faut insister sur le fait que de mettre un enfant à l'IKASTOLA est pour les parents un véritable engagement, un ACTE MILITANT, avec tout ce que cela comporte de responsabilités et de difficultés.

Parce que les militants basques et le groupe initial de parents ont su donner de leur temps et de leur argent, l'IKASTOLA apparait comme une création du peuple basque, une création originale et chargée d'espoir...

... Chargée d'enseignement aussi...

Ce que les basques ont ressenti voulu, et su organiser, n'est-il pas temps de l'organiser, chez nous, en Catalogne Nord pour nos enfants ?

à lire:

GOYEHENETCHE (Manex). - L'oppression culturelle française au Pays Basque. - Anglet, ELKAR, 1974.

SEASKA. - Ikastolak. - Anglet, 1975.

a propósit d'un treball de reflexió de l'u.d.r.

hipocresia i cinisme

La premsa de Paris ens anuncia la sortida imminent d'un treball de reflexió de l'UDR intitulat "l'enjeu" ("La Posta") en el qual es troben reunides les diverses orientacions precisades durant la darrera conferència nacional d'aquest partit, reunida a Niça el 15 de Juny proppassat. Entre les diverses informacions contingudes en aquest "llibre de capçalera" per a gaulliste desorientat n'hi ha una que m'ha semblat prou interessant perquè en parlem una mica. Es tracta de la posició de l'U.D.R. sobre les regions, tema actualitzat pel fracàs previsible de la llei de 1972 creant uns establiments públics regionals, sense poders i sense mitjans financers, i per l'agitació creixent en diverses parts del territori hexagonal (Bretanya, País Basc, Còrsega, Occitania etc...)

Segons aquest partit, que té moltes ganes, diuen de fer-se conèixer i de destruir la imatge de dretes que sempre li ha donat una part de l'opinió pública (falsament, no cal dir-ho ! !), "L'Estat hauria d'acreixer progressivament les atribucions de les regions, i per conseqüent llurs recursos, en el camp del treball i de la formació professional. Tanmateix caldrà mostrar-se vigilant perquè un poder regional no pugui dreçar-se de cara a de l'Estat, ja que aquest constitueix la única garantia de l'interès nacional, doncs de l'interès de tots (...)".

Deixem de banda les referències a la necessària augmentació dels poders de les regions i de llurs mitjans financers perquè és un tema que hom troba sempre en tots els discursos i declaracions dels homes polítics francesos, per bé que, com de suposar, l'Estat centralitzat francès no aporti mai res de nou en aquest sentit (n'hi ha prou amb veure la situació catastròfica de les hisendes dels municipies per a comprendre que aquest Estat jacobí i burgès no acceptarà de fer mai, per pròpria iniciativa, un pas cap a l'alliberament de les cèl.lules de base). Interessem-nos més avìat a l'afirmació segons la qual és necessari que l'Estat procuri no afavorir la formació d'un poder regional rival del de l'Estat perquè sols aquest pot garantir l'interès nacional i, per via de conseqüencia, l'interès de tots.

Aquesta afirmació, més valdria dir-ne incantació, no té tampoc res de nou: és una constant de tots els centralistes, sigui quins sigui llur coloració partidista, i siguin quines siguin les èpoques. Per a aquests jacobins, hi ha un axioma tan indiscutible com ho pot ésser la Inmaculada concepció per als catòlics de veritat: fora de l'Estat unitari i monolític, no hi ha progrès, no pot haver-hi llibertat.
Els darrers esdeveniments de Còrsega (sense voler endinsar-se en el delicat problema de les motivacions polítiques de certs autonomistes corsos, perquè no s'escau en aquest article), ho atesten d'una manera aclapadora: tan Sanguinetti, com Debré o l'inefable "princep" Ponia com Marchais, Leroy o altres de la mateixa confraria han estigmatitzat la "deria autonomista" de certs grups de "l'Illa de la Beutat" (terminologia que hom n'oblida mai d'utilitzar quan es tracta d'afalagar aquesta part del "territori nacional"), profetitzant que la satisfacció de llurs reivindicacions seria el començament de la decadència i la fi de les llibertats.

Davant d'aquesta actitud, recolzada adés per la força del poder estatal que detenen, adés per la força del Partit que condueixen, tota posició contrària, tota concepció diferent serà inmediatament catalogada pels dos bandos de feixista (vegeu si no les declaracions concordants de Marchais i de Poniatowski- o abans les del seu il.lustre predecessor Marcellin- a propòsit de les accions d'ETA, del FLB i de les, passades o recents, de diversos grups corsos.

Poc hi fa que cada un dels diversos pobles oprimits- escanyats potser seria més adient de l'Hexàgon presenti una llista impressionant de fets verídics, dels quals ... han estat víctimes per part de l'Estat francès, contra la terra, contra la llengua, la cultura, la història propria. Poc hi fa que tots aquests fets indiscutibles demostrin la situacio de "colonialisme interior" que pateixen tan els bretons com els flamencs, bascos, catalans o altres.

La gent culta, la "intel.ligentsia parisenca" considerarà que tot això és excessiu (veure per exemple, l'article escandalós de Vianson-Ponté al diari Le Monde 24/25/8/1975 on revela un menyspreu total per la lluita que menen els occitans en favor de la recuperació, de llur dignitat col.l tiva); que és pueril, doncs inútil, i contraproduent remoure coses velles; que cal mirar endavant oblidant, en primer lloc, que quan es tracta de recordar o celebrar "glòries franceses" hi van a dojo i, en segon lloc, que la història, el passat és un element fonamental de la consciència de cada poble, fins i tot dels que no tenen una existència politica reconeguda.

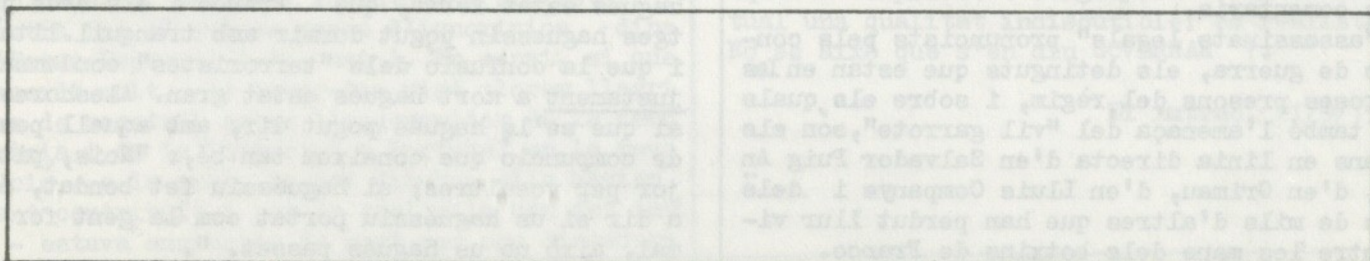
El homes de partit arronsen les espatlles, parlen amb el to de saviesa indispensable, de deformacio de la realitat o de "rao d'Estat" per acabar, invocant, és clar, la Declaracio dels Drets de l'home, prova indiscutible del liberalisme de tots els <u>francesos</u> de <u>tots</u> els temps. I si no ho voleu creure, gent incrèdula, demaneu-ho a la gent de l'antiga Indo-Xina o d'Argèlia que han tingut la inmensa sort de poder concelebrar amb els "hexagonals" les virtuts d'aquestes llibertats reals o, perquè mirar tan lluny ? demaneu-ho també a la poblacio de les Antilles i altres TOM i DOM que gaudeixen tan plenament, com tothom ho sap de la inmensa sort d'haver nascut "francesos".

La "Unitat Nacional", l' "Interès Nacional", la "Solidaritat Nacional", quan van vestides a la francesa, potser si que son factor de progrès i de llibertat per a tots aquells que no han vist llur història, llur llengua, llur terra, llur identitat trepitjada, escarnida i rebutjada pels jacobins francesos (si volem prescindir, és evident, del fet que aquest "Sentiment Nacional", com tots els nacionalismes estatals, fou i continua éssent una creaccio de la burgesia com a mitjà idoni per a enfortir-se i conservar els seus privilegis de classe).
Ara bé, el què hi ha de segur és que, per als pobles dominats i amordassats per l'Estat francès, aquesta "unitat", aquest "interès", aquesta "solidaritat" son sinònims de misèria cultural, d'empobriment econòmic i per acabar d'exode col.lectiu. I si algú no s' ho vol creure o troba que la fòrmula és excessiva, li aconsello que es demani quina ha estat i quina continua éssent la sort de la gent de Bretanya, d'Occitània, de Còrsega, del País Basc, de Catalunya Nord; que es demani quines poden ésser avui dia les perspectives dels joves d'aquests pobles quan els hi toca el moment de penetrar en el mon del treball.

Doncs no !, pensin el què puguin pensar els prohoms de l'UDR, l'"enjeu" d'aquests pobles no és el que alguns volen continuar a dibuixar des de Paris, no es troba en aquesta caricatura absurda de regionalisme tecnocràtic deshumanitzat. L' "enjeu" només pot venir d'una lluita constant, conjunta contra la centralitzacio. Una lluita comuna per a l'alliberacio real de l'home, anant més enllà de les preocupacions individualistes dels burgesos de finals de segle XVIII. Una alliberació que consideri a l'home en les seves dues facetes essencials : com a treballador - i això exigeix el combat per a un vertader socialisme - i com a membre d'una nacionalitat , d'una ètnia, i això condueix a la lluita , si més no, per a una autonomia pregona, real.

De tot això ja en parlarem, si voleu, un altre dia.

El Trabucaire

el crim d'estat :

l Consell de guerra de Barcelona ha condemnat a mort, el divendres 20 de setembre, un Basc membre de l'ETA acusat, sense proves d'haver matat un policia el 6 de Juny passat. Amb aquesta sentència, ja són onze -pel moment-els homes i dones que tenen llur destí entre la vida i la mort. Homes i dones joves, esperençats plens d'energia, responsables i conscients que veuen llur existència supeditada a la decisió, d'un vell i rebregat general-dictador perpetuament assedegat de sang. Aquesta repressió cega, rabiosa, brutal, que esclafa tots els pobles de l'Estat Espanyol no és però una novetat, ans la continuació lógica, normal de 36 anys de dictadura policiaco-militar, de 36 anys de tortures, d'empresonaments, de multes, de prohibicions, d'exaccions, de genocidi, cultural. En una paraula, 36 anys d'ocupació dels pobles hispànics per l'exèrcit, les policies, la guardia civil sota la fèrula d'un Caudillo, divinitzat, amb la benedicció de una jerarquia eclesiàstica podrida i corrumpuda, i en profit d'una burgesia industrial i d'una aristocràcia terratinent determinada a totes les fellonies, mentre hi hagi "pau" i "tranquil.litat", és a dir ORDRE.

■

El què hi ha d'estrany tanmateix és que a gran part de la premsa internacional, i en particular la francesa, aquesta repressió d'ara, li sembla inesperada, com si li vinguès més o menys de nou. Ara bé, si aquests "òrgans de deformació" haguéssin estat menys atents a la subtil propaganda d'un suposat "milagro economico español", o menys embodocats per les faribo les de la liberalització promesa per Arias Navarro, el cap de govern, i si, en canvi, s'haguéssin preocupat més, com era llur deure professional, de la realitat diària, palpable, dolorosa, s'haguéssin pogut estalviar aquestes manifestacions, d'astorament i "d'indignació ben educada" que transpira en la majors part de llurs comentaris.

Els "assassinats legals" pronunciats pels consells de guerra, els detinguts que estan en les nombroses presons del règim, i sobre els quals pesa també l'amenaça del "vil garrote", són els germans en línia directa d'en Salvador Puig Antich, d'en Grimau, d'en Lluis Companys i dels cents de mils d'altres que han perdut llur vida entre les mans dels botxins de Franco.

I tots aquests que, després de condemnar vigorosament el "terrorisme", fan creure que s'esgarrifen davant d'aquesta allau de condemnes capitals només són uns perfectes hipocrites... Ells ja ho saben molt bé que tot això ja fa gairebé quaranta anys que dura dintre l'Estat Espanyol; però què caram !, cal guardar les formes, fer un procés com Deu ho mana, és a dir, segons els canons de la democràcia liberal, i condemnar a mort, si cal, perquè, això si, el terrorisme contra les forces de l'ordre d'un Estat internacionalment reconegut és un crim inacceptable. Com ho ha escrit d'una manera clarivident l'un des màxims exponents d' aquesta manera de pensar :"la violencia crida la violencia, i, en aquest aspecte, hom pot considerar que en un país on la pena de mort existeix i és aplicada, no és anar contra naturalesa que el què ha près la responsabilitat de matar pren qui també el risc de pagar amb la seva vida el seu gest... Allò que xoca la consciència dels qué creuen encara a la justicia son les condicions d'aplicació de la llei i la llei ella mateixa. Amb un procés normalment condüit, encara que s'hagués acabat pel mateix resultat, la posició del poder seria forta..." (Le Figaro del 19 de Setembre de 1975, sota la ploma d'un tal Jean Martin Chauffier).

■

Ja ho heu llegit bé, allò que remou la consciència d'aquests "demòcrates" no és la pena de mort contra els qui lluiten per la llibertat i la dignitat dels homes i dones de l' altra banda dels Pirineus, contra els qui es rebel.len contra una dictadura inhumana, contra una tirania anacrònica; la unica cosa que els empipa, els molesta, els hi deixa un mal regust és que a Madrid no s'hagi prés la decisió de fer un procés com cal, amb tots els ets i uts, invitant els observadors estrangers habituals i els membres tradicionals de la premsa estrangera. Aleshores si que la posició de Madrid, hagués estat forta, que Franco i els seus jutges haguessin pogut dormir amb tranquil.litat i que la confusió dels "terroristes" condemnats justament a mort hagués estat gran. Aleshores si que se'ls hagués pogut dir, amb aquell posat de compunció que coneixem tan bé,: "Nois, pitjor per vosaltres; si haguéssiu fet bondat, és a dir si us haguéssiu portat com la gent formal, això no us hagués passat. ".

complicitats

Hipocresia rastigosa perquè tota aquesta gent ho sap molt bé que el què reclamen només és comèdia, decorum; que el procediment sigui o no "sumarísimo" (però de fet que ho hagi estat encara fa més odiosa i insuportable aquesta "justicia"), aquests homes i aquestes dones del poble s'haguessin vist condemnats a mort igualment per la senzilla rao que aixi ho vol, abans de fer el darrer badall, un vèll Torquemada militar, incapaç a més de resistir, per ell mateix a les pressions de la camarilla, del bunker familial (segons la formula emprada en la premsa hispànica) que voldria impedir, inutilment, els canvis fonamentals que ja es vàn preparant des de fa anys.

Complicitat inexcusable també perque amb llur silenci, amb llurs mentides, amb llurs deformacions han contribuït considerablement al manteniment d'un règim tirànic que viu fora del temps.

Però de complicitats d'aquesta mena encara n'hi ha de pitjors i de més repulsives. I jo penso a la positura de tots el governs que en tenen prou amb enviar missatges demanant clemència (quan el que cal és justicia!) invocant els Drets de l'Home (com si Franco i els sus sicaris se n'hagin preocupat mai!), i els sagrats principis cristians, però continuant altrament llurs relacions diplomàtico-econòmico-militars amb Madrid.

■

I jo penso sobretot amb l'actitud significativa del "democratic", del "liberal" govern francès. Aquest s'ha estimat més no ficar-s'hi, considerant, suposo que hi ha coses molt més importants per fer (m'imagino que, més tard, ens diran que les intervencions s'han fet pels canals tradicionals de la diplòmacia secreta, per tal, de no comprometre les possibilitats de mansuetud per part del Caudillo, com ho han fet tantes altres vegades quan han volgut excusar o o justificar llur pusil.lanimitat, llur vergonyos silenci.).

Els heu sentit mai aquests gran xerraires que son Giscard, Chirac i Poniatowski protestar, contra tot el què es passa d'ignominiós dins l'Estat Espanyol ? Jo, mai !. En canvi, si que recordo molt bé haver-los vist plorar llagrimes de cocodril sobre l'esdevenidor de la democràcia i de la llibertat a Portugal on la revolucio - a la qual, no cal dir-ho, ells havien tant contribuït i per la qual ells han fet tant ! - estava amanaçada de mort per una dictadura totalitària. Això sí que valia la pena d'unes intervencions ben sentides i d'una indignacio ben democràtica!. sens dubte, ni Giscard, ni Chirac ni Ponia no havien fet mai declaracions d'aquesta mena durant l'epoca de Salazar i de la seva PIDE, com tampoc no n'han fet mai a proposit de Franco i dels seu terror, però és que, en aquests dos casos, la vertadera democracia, la vertadera llibertat no han estat mai amenaçades. Mentre que a Portugal, després del 25 d'Abril, hi ha un perill imminent, evident, permanent, com no para de repetir-ho, és clar una gran part de la prensa benpensant de la qual hem parlat més amunt.

Aquest silenci, aquesta compromissió tàcita de la part de responsables politics que tenen sempre a la boca les paraules de llibertat i de democràcia és significatiu i fa comprendre la naturalesa pregona del règim giscardià; tant més que, a vegades (cada cop més freqüents), aquesta complicitat de passiva esdevé activa, per exemple quan es tracta de facilitar el treball de les forces d'opressio franquistes contra els membres de l'E.T.A. o contra altres oposants a la dictadura.

■

Nogensmenys, si anem al fons de les coses aquesta actitud no té res de singular; en primer lloc, correspon a la mentalitat pregona d'uns governants que consideren, ells també, que la "unitat nacional" i l'ordre són unes virtuts sagrades. En segon lloc, correspon a una posicio de tàctica politica, de rao d'Estat si prefeiu : com imaginar que puguin venir de Paris crítiques, reprovacions contra la repressio barbara practicada des de Madrid, quan l'Estat Francès, de manera molt més civilitzada (ells en diuen, val a dir-ho, democràtica), pero amb la mateixa fi, persegueix, oprimeix, escanya, aixafa les poblacions de les nacionalitats que hi han estat integrades per la força de les armes ?

Desgraciadament, pensem el què en volguem aquesta complicitat vergonyosa té en el mon actual una qualitat indiscutible: és realista. No és això que s'en diu GOVERNAR ?.

El xatrac. 21/9/1975.

denunciem el culturalisme i el seu representant a catalunya-nord : el g.r.e.c.

L'opressió cultural i la discriminació linguistica és una de les formes que pren l'opressió nacional.

Sovint a les nacions oprimides, la resistència a l'assimilació linguistica es tradueix per la naixença de moviments culturalistes que reclamen per la llengua "oprimida" un amillorament del seu estat dins el marc de la situació jurídica pre-existent. Posteriorment, i Catalunya-Nord n'és un de tants exemples, la resistència a l'opressió nacional evoluciona vers reivindicacions més polítiques.

L'opressió nacional s'analitza com un fenòmen més global (no únicament cultural sinó també econòmic, social i polític).

El culturalisme és una etapa que cal superar si no es vol assistir a un desfasament entre el moviment culturalista i la presa de consciència massiva d'un poble.

Com tot moviment de resistència (i la seva politització n'és un indici) s'ha de lligar a les masses populars fins a esdevenir un ampli moviment que tindrà com a objectiu, l'alliberament global de la societat oprimida. Podem, doncs, constatar que a Catalunya-Nord la presa de conciència catalana, cada dia més forta, no és fa quasibé mai a partir d'una presa de conciència únicament cultural, sino més aviat a partir de problemes econòmics i socials d'una societat globalment oprimida. Aquesta presa de conciència és ràpidament una presa de conciència politica(doncs cultural).

La lluita contra l'opressió cultural i linguistica esdevé més aviat una eina en el combat al servei del poble per les llibertats nacionals, que el centre d'aquest combat.

Avui dia és ben clar a Catalunya Nord que és estrany una presa de conciència cultural sola. I en aquest cas esdevé una reivindicació col.laboracionista, despolititzada i ineficaç de cara el poder central ; i amb el perill de poder ser recuperat per l'extrema dreta i per la reacció d'una forma més global. El culturalisme, també pot evolucionar cap a un folklorisme marginalitzat de tot combat polític, perill que cal combatre ja a hores d'ara.

Pel poder central i per la burgesia francesa, tota reivindicació cultural i linguistica té un contingut polític car per ella, l'opressió que exerceix sobre una llengua no és

per "dolentaria" sinó perquè el manteniment d'aquesta llengua és contrari als seus interessos de classe. I, per conseqüent, la ideologia dominant de l'Estat Francès és l'assimilació de les nacionalitats oprimides i la destrucció de les llengues que mantenen una cohesió i una consciència col.lectiva de poble. Voler ignorar aquest fet és voler ignorar que el govern fa política.

Sabem ben bé que pels culturalistes, llur combat és polític però ho volen amagar oficialment per mor de demostrar una bona voluntat de cara al govern sense tenir cap rerapensament. Com si els dirigents de la burgesia es deixessin enredar tan fàcilment.

L'actitud els culturalistes és voler-se enganyar si mateix. Pel govern tota reivindicació cultural, la considera com politica.

Ara analitzarem de més a prop el que fa el GREC actualment.

Quina és la seva pràctica cultural ?

Podem dir que aquesta associació porta a terme dues tasques, la U.C.E. i la revista Sant Joan i Barres.

No insistirem pas sobre la ineficaç U.C.E. de cara a Catalunya-Nord per a no parlar de paper nefast. Ja se n'ha parlat prou.

Per menar una estratègia cultural cal primer cercar les causes de la situació en la qual se troba aquesta llengua. A Catalunya-Nord son les classes populars que tenen el deure històric de salvar la llengua catalana, i no és pas demostrant el caràcter científic d'una llengua que es demostra la necessitat de conservar-la.

No és amb una bona formació en física nuclear, encara que aquesta sigui en català, que se li resoldràn els problemes i que això li ajudarà a llaurar un camp.

No és fent un discurs super-científic en català que convençaràs un pagès o un obrer de parlar la seva llengua als seus fills.

Cal més aviat fer-li comprendre perquè la seva llengua és menypreada i perquè la burgesia i el seu estat té interès en que l'abandoni.

Cal més aviat fer-li comprendre el paper que té la llengua catalana en la lluita contra el capitalisme i el seu estat centralista.

La cultura de la qual té menester no és ni Molière, ni Racine traduits al català sinó d'una cultura en la qual s'identifiqui.

Amb el concepte burgès de la cultura que té el GREC , només fa que endinsar el poble en l'alienació de la qual és victima i així només es fa que ajudar el colonialisme linguistic i cultural. Com per atzar tenen el mateix concepte burgès de cultura que els revisionistes del P. "c" F.que defensen històricament la noció reaccionària d'unitat nacional francesa i que no volen reconèixer(fins i tot la combaten) la reivindicació revolucionària del dret a l'autodeterminació de les nacions oprimides.

Senyors del GREC, no és fent llegir el Capital de Marx a un obrer despolititzat que se'l convenç de la necessitat de fer la revolució socialista. El vostre raonaments és estrictament intel.lectual i per a intel.lectuals burgesos.

Catalunya-Nord no és una mega universitat on el pagès, llicenciat en no sé què, cultiva les vinyes amb raonaments"cientifics" en català !

La vostra concepció burgesa de la cultura fa del vostre combat, si n'hi ha un, d'un combat inútil.

En quant a Sant Joan i Barres parla massa de la UCE. Com ja s'ha dit, la meitat dels numeros parlen de la UCE de l'any passat i l'altre meitat de la UCE de l'any vinent. No és una revista adaptada a una presa de conciència catalana àdhuc cultual.

Tret d'això què es fa ? Res ! O belleu si, de tant en tant una exposició de llibres culturals catalans de l'altre costat de l'Albera i en la qual s'hi rebutgen els llibres polítics i això al costat de llibres polítics del P. "c" F. i en francès

(La Bataille du Livre 1975) ! Aixo es mereix una salutació per part nostra !

Gràcies a Déu el que ens fa ser optimistes és que paral.lelament i a la ignorància del GREC (fins i tot certs membres és demanen si hi han noves generacions de catalanistes que surgeixen !!!) assistim a una presa de conciència catalana política.

En una nacionalitat oprimida el culturalisme el cal combatre i denunciar-lo com fent el joc de l'opressor podent ser utilitzat en certs moments de la lluita, contra l'alliberament nacional.

La politica que començen a tenir els revisionistes del P. "c" F. (pròxima de la del GREC) va en aquest sentit, una mica de reivindicacions culturals deslligades de la lluita popular afí d'impedir el plantejament de la qüestió nacional. Aquesta demagogia la cal denunciar sense fí. O bé som una nació oprimida i llavors tenim el dret a l'autodeterminació, o no ho som i llavors plaguem i parlem francès. No hi han mitges solucions. Lènin ja s'ha fet farts de denunciar el culturalisme i aquesta denuncia la cal continuar sense descans.

El combat linguistic totalment tallat de la lluita política mena a un carreró sense sortida. En absència d'una anàlisi de les raons de la situació d'opressió d'una llengua i sense una estratègia conseqüent, fa de tot combat a favor d'aquesta llengua, un combat caduc.

Voler introduir, com diu molt justament la revista bretona ESB, la llengua del poble bretó (és vàlid pel català) a la universitat francesa equival a :

- enfonsar el poble bretó dins el parany colonial,
- desviar els bretons de la via revolucionària,
- treure a la llengua bretona el seu sentit revolucionàri.

Perquè el combat cultural i linguistic arreli en el poble cal que sigui lligat al combat polític global i aquest paper només el pot tenir una cultura popular perquè és la única que el poble comprén i amb la qual s'identifica.

La reivindicació cultural i linguistica no ha de ser un objectiu sinó una eina al servei del poble car no hi haurà veritable alliberament sense la represa en ma pel poble de la societat on viu i per conseqüent de la seva cultura i la seva llengua.

Una lluita d'alliberament nacional és una lluita global i no s'ha de menysprear cap dels seus fronts (cultural, polític, economic, social).

Aquesta és una de les critiques que es poden fer a certs grups d'extrema esquerra (el PSU, per exemple) que guarden preciosament en calaixos uns textos molt bonics sobre la qüestió nacional. I en la pràctica aquests companys no fan cap treball a prop del poble.

Nosaltres reivindiquem la nostra llengua no pas perquè és més o menys bonica que una altra, ni perquè en català s'hi pot dir de tot, sinó perquè és la nostra llengua i que l'opressor ens en vol desposseir.

El front cultural té la mateixa importància, per nosaltres, en la lluita d'alliberament nacional que els altres car hi ha una relació dialectica entre els diversos fronts de lluita. Un poble s'allibera totalment o no s'allibera. La revolució es fa simultàneament en tots els fronts i cap s'ha de deixar per després. A la nostra coneixença no hem vist cap poble que s'alliberés menant únicament una lluita cultural, tímida i defensiva.

La lluita per l'alliberament nacional de Catalunya-Nord ha de ser, com tota lluita revolucionària, conflictiva i ofensiva. No tenim pas 36 solucions.

Hem: de combatre el culturalisme com a eina objectiva al servei de l'opressor car el culturalisme, com tota actitud, és polític.

Tan sols la revolució socialista catalana d'alliberament nacional serà la font de la llengua catalana de demà i només el català esdevindrà la llengua del poble català si ha estat una eina en el combat revolucionàri al servei d'aquest poble.

els darrers cops del franquisme...

Per una anàlisi seriosa i profunda de la situació del règim dictaturial espanyol i de la realitat en que es trova el moviment obrer i popular dels Paisos Catalans a l'altre costat dels Pirineus això, com el de la resta de nacions sotmeses per l'estat capitalista espanyol, es una qüestio complexa i extensa que intentarem desenvolupar en el proxim nº de LA FALC.

Avui ens limitarem a exposar alguns punts, prou coneguts per tothom, que per la seva gravetat cal que siguin comentats amb urgencia.

La forta repressió que sofreixen les classes populars catalanes i en general tot el moviment obrer i popular de les altres nacions de l'estat espanyol es una conseqüencia palpable del fort grau de descomposicio i crisi en que es trova actualment la dictadura espanyola.

Aquesta crisi ja ve de lluny, en certa forma desde els mateixos origens del franquisme enfrontat de sempre al moviment popular, pero sobretot s'accentua a partir dels dos darrers anys, desde l'execucio per part de militants revolucionaris bascos de l'organització E.T.A, de l'antic president del govern espanyol braç dret del dictador Franco, Luis Carrero Blanco. De les hores ença la dictadura no ha pogut respondre més que amb la repressio generalitzada a tot el poble (detencions, tortures, assassinats, etc.), monstrant la sevaveritable cara malgrat les falses promeses demagogiques de "overturisme" i "pseudo-democràcia". Aquesta repressió es fonamentalment important a partir dels darrers mesos. El botxi Arias Navarro -l'actual president del govern espanyol- ens està demostrant cada dia més les seves excellents dots d'antic cap de la policia espanyola; ja amb l'assassinat del lluitador revolucionari Salvador PUIG ANTICH en l'Abril de 1974, tinguerem un anticip, quan just feia dos mesos que Aria havia pronunciat el seu "esperançador" i "democratic" discurs davant de la farça de les "Cortes Españolas",
El darrer estat d'excepcio a EUSKADI, intentant aterroritzar tot el poble Basc, detenint, torturant empresonant, matant la gent com no es recordava desde els anys de repressio feixista de la postguerra, la promulgacio i aplicacio de la ley"anti-terrorista" que no es res més que el terror oficialitzat del règim, dirigit contra tot el moviment obrer i popular, que no es res més que un nou estat d'excepcio generalitzat a tot l'estat i permanent, suprimint les ja restringides "defenses" que tenien les classes populars davant la "gestapo" espanyola; els nombrosos "consells militars de guerra" que no son res més que una cinica farça on les sentencies ja son signades d'avant mà; les nombroses penes de mort demanades i sentenciades contra lluitadors revolucionaris antifeixistes i fonamentalment els 5 darrers lluitadors brutalment assassinats sota els fusells carnicers de la dictadura. espanyola.

Tot això, i molt més, constitueixen uns dels exemples del grau de desesperacio en que es trova la dictadura que només li resta el salvatge aparell repressiu per fer front a l'argument de la consciencia i del moviment popular de les diferentes nacions sotmeses per l'estat capitalista espanyol.

Davant aquesta situació, i malgrat les nombroses detencions, tortures morts que esta efectuant i efectuarà la dictadura, la consciencia i força de les classes populars augmenta i la repressió brutal exercida per un regim cada cop més rebutjat internacionalment, politicament i economicament desmoronant-se a passos agegantats, es una arma de dos fils, donés si bé atemoreix el poble i obliga a replegar-se al moviment obrer i popular, fa augmentar l'indignació, la consciencia, l'organització i mobilització popular.

Pero nó hem de caure en triomfalisme. Es evident que un regim no es pot mantenir indefinidament mitjançant la repressio generalitzada com a l'unic aparell d'estat que funcionni efficaçament, pero també es veritat que sense un moviment obrer i popular fortament organitzat i clarificat en els seus objectius, permès que es mobilitzi de tant en tant i dispersament, no es pot enderocar la dictadura, o al menys d'una manera que sigui favorable als objectius i necessitats mes urgents de les classes populars catalanes, aixi com les de la resta de l'estat espanyol.

<u>La dictadura no caura sola, cal fer-la caure.</u>

Aixo ens porta a plantejar-nos, entre d'altres, un problema de vital importancia en aquest moment: <u>la situacio actual del moviment obrer i popular i les bases minimes per una alternativa democratica al feixisme que situi la classe obrera i les altres classes</u>

populars en una posició de força davant la burgesia espanyola en un moment de ruptura; es a dir, una alternativa democratica que signifiqui un pas real en davant per a la revolució socialista catalana (alliberament nacional i socialisme als Paisos Catalans), aixi com també per els objectius revolucionaris de les altres nacions de l'Estat Espanyol.

Per la seva complexitat i extenció aquesta qüestio l'analitzarem a fons en el proper numero de LA FALÇ; ara n' esmentarem les dimensions fonamentals.

A part de la situacio a EUSKADI, el problema fonamental del moviment obrer i popular a tot l'estat es la fablesa organitzativa i la desorientació i confusió en els objectius estrategics.

Aixo bé donat, fonamentalment per les postures desmobilitzadores dels grups reformistes especialment, el PCE i el seu subordinat el PSUC, que jutament amb d'altres grups creuen en l'existencia d'importants sectors del capital monopolista espanyol interressats en l'enderrocament de la dictadura, i intenten realitzar partes superestructurals, desmobilitzant i desorganitzant les classes populars.

Un fet molt recent i molt significatiu de la postura cada cop mes contra-revolucionaria que van prenent els reformistes, es la signatura d'un document en contra del "terrorisme" amb objectiu d'evitar la repressió i desmarcar-se de les forces revolucionaries creant una forta divisió en el moviment popular en un moment on la unitat es més important que mai, i creant confusionisme contra-revolucionari afavorint la propaganda i terminologia demagogiques del regim, al utilitzar les mateixes expressions que aquest.

Una darrera qüestio fonamental es aclarir les bases minimes de liquidacio de la dictadura i de desplaçament del capital monopolista espanyol, principal suport d'aquesta.

Ara es més clar que mai, la lluita per la dissolució dels tribunals especials i dels cosos represius de la dictadura (TOP, Consells militars, guardias civils, policia armada, Brigada Polico-social...), a demés de la llibertat i del retorn de tots els presos i exilats politics.

Araés mes clar que mai la necessitat de epurar i jutjar popularment els principals responsables i assessins de la dictadura, en el moment de ruptura.

Sense la dissolucio i depuració dels assassins professionals de la dictadura no hi ha alternativa democratica possible.

Ara es més clar que mai la lluita per una alternativa democratica que signifiqui una forta limitacio als poders dels monopolis, com a unic mitja de satisfer les nesessitats mes urgents de les classes populars i desplassar el capital monopolista, principal suport de l'actual regim, per poder garantir aixi la irreversibilitat de l'alternativa democratica que ha de situar les classes populars catalanes en una posicio de força, que els hi faciliti l'avanç vers l'alliberament nacional i el socialisme als Paisos Catalans, com a primer pas vers la revolucio socialista internacional.

Ocupació del Castellet per militants nord-catalans el 8 de Setembre 1975.

ABONAMENTS A LA FALÇ

Per sobreviure la nostra revista necessita tenir més abonaments. Els que ja s'han abonat que facin conèixer la revista, que ens enviin noms de persones que poguin ser interessades : catalans fora del país, catalanistes, occitans etc.

Preu d'Abonament: 25,00 Ajuda: 50,00 i més
a "la Falç" : CCP 1 412 23. Montpelher
Envieu el butlletí d'abonament a :
"la Falç" 10 Carrer Foy, PERPINYA. Catalunya.Nord

Imprimerie Spéciale E.C.T. PERPINYA. Directeur-gérant : J.Mons.